

NEW YORK TIMES BESTSELLER

STRIEBORNÁ ELITA

DANI FRANCIS

MOTYL

**STRIEBORNÁ
ELITA**

STRIEBORNÁ ELITA

DANI FRANCIS

Preklad: Tina Šturcelová

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

SILVER ELITE

Copyright © 2025. SILVER ELITE by Dani Francis

All rights reserved.

Translation © Tina Šturcelová, 2026

Cover design by Amy Musgrave

Cover images: Adobe Stock

Map by Chloe Bolland

Bird motif: AdobeStock/Verslood

Computer tablet art: AdobeStock/Azat Valeev

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 150566/01

ISBN: 978-80-8164-443-6

Ženám, ktoré v tomto svete nakopávajú zadky.
Toto je za každý boj, ktorý ste vybojovali, za každú prekážku,
ktorú ste prekonali. Inšpirujete ma každý deň.

KONTINENT

1. KAPITOLA

Vyrastala som v absolútnej, nepreniknuteľnej a dusivej temnote. Rada by som tvrdila, že prehánam, ale nie je to tak. Mala som iba päť rokov, keď ma strýko prepašoval z mesta a vzal ma žiť do Temnozeme, stelesnenia detských nočných môr. Do lesa večnej tmy. Pamätám sa, ako sa mi rozšírili oči, keď som ho prvý raz uvidela. Zlovestný čierny opar stúpajúci zo zeme vysoko nad koruny stromov. Spomínam si na zdesenie až do špiku kostí a paniku, ktorá mi zvierala hrdlo, keď nás pohltila absolútna tma. Ani nie po hodine chôdze som zakopla o lebku. Kľakla som si, aby som ju preskúmala, a hoci som nič nevidela, nahmatala som prázdne očné jamky aj hladké zvetrané kosti.

Na otázku, čo to je, strýko Jim odvetil: „Iba kameň.“

Mala som síce iba päť rokov, ale nebola som naivná.

Nebola to posledná kostra, na ktorú sme počas troch rokov v Temnozemi narazili. Pred návratom do civilizácie však bol strach už môj starý známy. Ak by na mňa dnes zaútočil predátor, ani by som nemrkla. Aj keby nám veliteľské lietadlo zhodilo bombu na dom, tep by sa mi vôbec nezrýchľil.

Ak ste ako dieťa denne paralyzovaní strachom, v dospelosti sa už takmer nemáte čoho báť.

Možno okrem chúlостivých rozhovorov.

Radšej by som holými rukami bojovala s pumou, než absolvovať nepríjemnú konverzáciu. Fakt.

„Kam ideš?“

Dočerta. Usilovala som sa vykrádnúť z postele čo najopatrnejšie, aby som ho nezobudila.

Mladý vojak má hlas zastretý spánkom a doznievajúcou vášňou. Zapnem si rifle. Viem, že pod tenkou prikrývkou nemá na sebe nič.

„Och, ehm, nikam. Iba som sa obliekala, lebo mi je chladno,“ zaklamem a uhladím si čierne tielko na drsných jazvách na ľavom boku.

Popáleniny, ktoré siahajú pod pás a pokračujú až do polovice stehna, mi navždy budú pripomínať, kým som a prečo nemôžem zostať s týmto chlapíkom dlhšie, než je nutné.

Povedala som mu, že jazvy mám z nehody, keď sa na mňa v detstve vylial hrniec s vriacou vodou.

Nebola to úplná lož.

Keby však vedel, čo zohavené tkanivo v skutočnosti skrýva, asi by ho tak nežne nehladil.

„Vráť sa ku mne. Zahrejem ťa,“ nadhodí.

Nasilu sa usmejem a pozriem sa mu do očí. Sú pekné. Tmavo-hnedé. „Nezabudni na ten návrh. Keď som už hore, skočím si na toaletu. Vrať sa, že je za rohom, však?“

Znie to až priveľmi nedočkavo?

Asi áno, ale potrebujem odtiaľ vypadnúť. Je neskoro. Sľúbila som, že sa vrátim skôr. Mala som sa iba na chvíľu zastaviť v de-dine, dať si rýchly drink a pozdraviť priateľov na oslavách Dňa slobody. Nie skončiť v posteli akurát s vojakom Veliteľstva.

Na Kontinente veľa dôvodov na oslavy nebýva. Nemáme idylické sviatky, o ktorých sa píše v starých učebniciach dejepisu. Podľa mňa je to chorá ironia, že banda Modifikovaných tancom, chľastaním a súložením oslavuje výročie udalosti, ktorá viedla k ich vyvraždeniu. Modifikovaní však radi tancujú, pijú a súložia. Tak do toho, kým môžeme, bez ohľadu na príležitosť.

„Nechystáš sa mi utiecť?“ znovu žartuje, ale v jeho hlase cítiť aj náznak sklamaní. Doriti. Vie, že sa chystám zdúchnuť.

„Jasné, že nie.“

Tvárim sa, že sa sústreďujem na zipsovanie číziem, a v duchu si nadávam za sprostý nápad. Snažím sa neskákať do postele s hociakým z Veliteľstva, teda vojenskej sily na Kontinente, ale ich prechodnosť je silným lákadlom. Vojaci môžu opustiť základňu len trikrát do roka, čo znamená, že budú vždy iba dočasní.

„Dobre, lebo ešte nie som pripravený pustiť ťa,“ povie s úsmevom. Má dvadsaťpäť a pri láskaní môjho tela bol nežný.

Je strašné, že si nepamätám jeho meno?

Prehodím si cez plece svoju zbraň. Vidím, že ma sleduje.

„Čo je?“

„Vyzeráš sexi,“ povie a zahryzne si do pery.

„Nehovor.“

„Hej. V meste nevidno často baby so zbraňami.“

Má pravdu. Nevidno. To je hlavný dôvod, prečo nás strýko ubytoval v sektore Z čo najďalej na západe. Je to jedna z lepších častí, kde sa ľudia väčšinou živia chovom dobytky a poľnohospodárstvom a kde je dovolené vlastniť zbrane. Samozrejme, musia byť zaregistrované a riadne odôvodnené. Licencia sa nedá získať bez kadejakých overovaní, ktorými musí žiadateľ preukázať svoju spôsobilosť, ale to pre mňa nikdy nebol problém. Zbrojný preukaz som získala ako trinásťročná. Som oveľa schopnejšia než si tí, ktorí ma skúšali, vôbec uvedomovali. Strýko Jim ma varoval, aby som to na testovaní priveľmi neprehnala.

„Vonku sa mi celkom hodí,“ poviem teraz. „Každú noc sa mi na ranči snažia biele kojoty zabiť kravy.“

Zasmeje sa. „Asi by som sa mal niekedy pozrieť, čo tam vlastne robíš.“

Jeho nenútená poznámka vo mne okamžite prebudí podozrenie. Prečo chce prísť na ranč? Bol to nevinný komentár alebo mám dôvod na obavy?

Pokiaľ ide o Veliteľstvo, vždy sa radšej prikloním k paranoji, takže si rýchlo otvorím cestu na preskúmanie jeho mysle. Jeho ochranný štít je pevný ako oceľ. Možno by som v ňom po čase našla slabinu, ale v tejto chvíli je priveľmi silný. Nie div. Vojaci ako on sa hneď od začiatku učia brániť svoju myseľ pred Modifikovanými. Majú na to dobrý dôvod. Prvotní nemajú nijaké zdokonalené schopnosti. Nezažívajú fyzické príznaky, keď im niekto prenikne do myšlienok, zatiaľ čo Modifikovaní to cítia ako elektrický šok. Ľudia ako on by mali byť v strehu.

Preruším spojenie. Stálo to za pokus. Jeho štít dnes v noci povolil iba raz, keď sme boli obaja nahí, ale vtedy sa mu v hlave miešalo len *neprestávaj s áno*.

Nebudem klamať, celkom to potešilo moje ego.

„Prečo si berieš zbraň aj na záchod?“ Zdvihne obočie.

„Všetky registrované zbrane musia byť neustále pri majiteľovi,“ odrecitujem poslušne z príručky, ktorú dostane každý vlastník zbrane po získaní certifikátu. „Zohrej mi posteľ. Hneď som späť.“

Nechystám sa vrátiť. V skutočnosti sa musím veľmi ovládať, aby som rovno nevybehla von.

„Ukážem ti, kde to je,“ ponúkne sa.

Zaprotestujem, ale už vyliezol z postele a natáhuje si nohavice na úzke boky. Aspoň že na sebe nemá štandardnú tmavomodrú uniformu Veliteľstva. Neviem, či by som sa vôbec dokázala vzrušiť, keby ju mal. Odhliadnuc od občasných radovánok pod vplyvom piva tých kreténov nenávidím. A väčšina z nich nenávidí mňa. Ich cieľom je vyhubiť ľudí ako ja. Nazývajú nás deviantmi. Alebo striebrokrvnými, keď majú dobrú náladu.

Jedinou skutočnou deviáciou je generál Redden so svojou iracionálnou nenávisťou voči Modifikovaným. My sme si to nevybrali. Naša podoba je výsledkom bezhlavej vojny pred stopäťdesiatimi rokmi. Vypustila do sveta toxín, ktorý nás zmenil. Nemali sme na výber.

Každá bunka v mojom tele kričí, že mám odísť, no aj tak sa dám odviesť z izby chodbou na druhom poschodí hostinca

pokrytou vínovočerveným kobercom. Zabočíme za roh a kráča-
me ďalej.

„Tu je to.“ Ako pravý džentlmen mi otvorí dvere na toalete.

„Vďaka.“ Nasilu sa usmejem. „Stretneme sa späť u teba v izbe.“

„Zakrič, ak by si sa stratila, prídem ťa zachrániť.“

V kúpeľni stojím za dverami a počúvam zvuk jeho krokov. Prudko vydýchnem a čakám, kým sa dostatočne nevzdiali. V odraze zrkadla vidím, že mi opálená pokožka očervenela, ale po sexe sa to stáva. V očiach sa mi zrači netrpezlivosť. Vojak dnes večer niekoľkokrát chválil ich medovohnedú farbu so zlatistými odleskami.

Strýko vraví, že som ju zdedila po mame, ale jej tvár si nepamätám. Trápi ma to. Mala som päť, keď ma poslala preč, dosť na to, aby som si na ňu vytvorila konkrétne spomienky. Mala by som si pamätať jej oči. Niekedy mám pocit, že si spomínam na jej hlas, úsmev, ale nikdy si nie som istá, či si to len nenamýšľam.

Počkám ešte minútu, potom vyjdem z kúpeľne. Najradšej by som sa rozbehla, ale treba prejsť okolo jeho dverí, aby som sa dostala k schodisku. Musím ísť po špičkách.

So zadržaným dychom zabočím za roh a pomaly sa zakrádam po opotrebovanom koberci. Som už skoro na konci chodby, keď sa pohne jeho kľučka.

Dvere sa pootvoria, tak konám inštinktívne. Vrazím do najbližšej izby a zavriem za sebou.

Vtrhnúť do cudzej izby asi nie je najlepší nápad, ale bolo to rozhodnutie v zlomku sekundy. Okamžite ho ľutujem, keď ma okolo hrudníka zovrie silná ruka.

„Ani sa nepohni,“ vysloví mužský hlas.

Znovu konám reflexívne. Moja päšť vystrelí nahor a trafi tvrdú čelusť.

Majiteľ čeluste ani nemrkne. Bleskovo ma odzbrojí a strhne mi zbraň na zem. Otočí ma a pritisne chrbtom o dvere. Jeho vysoká postava sa nebezpečne priblíži, ruka mi tlačí na prsia ako oceľová tyč.

„Kto si, doriti?“ zavrčí mi do ucha.

Srdce mi búši, akoby chcelo preraziť hrudník. Nadychujem sa, olizujem si suché pery. „Ja...“

Slová mi uviaznu v hrdle, keď zdvihnem zrak k jeho tvári.

Och.

Tuším som si na dnešnú noc vybrala nesprávneho spoločníka.

Tento chlap je nepredstaviteľne atraktívny. Nemyslím si, že som niekedy videla krajšieho človeka, muža ani ženu. Na chvíľu ma úplne pohltia jeho kobaltovomodré oči, ktoré na mňa hľadajú pod hustých mihalníc. Má tmavé vlasy uhladené dozadu, dokonalé, symetrické črty, akoby ich niekto vytesal z kameňa. Bradu mu lemuje správna dĺžka strniska a v jednom kútiku pier sa jemne črtá jamka. Ktovie, ako sa prehĺbi pri úsmeve. Podľa chladného, nebezpečného lesku v jeho očiach sa mi však zdá, že sa to nedeje často.

„Ak si ma prišla zabiť, zatiaľ ti to ktovieako nejde.“

„Zabiť ťa?“ zopakujem a preberiem sa z úvah. „Preto tu nie som.“

„Nie?“ Niečo zarachotí. Aha, odkopol moju pušku. Musím sa premáhať, aby som po nej neskočila. „Vkradneš sa mi uprostred noci do izby so zbraňou a ja ti mám veriť, že máš čisté úmysly?“

„Ver, čomu chceš.“ Tlačím proti jeho zovretiu. Márne. Ani sa nepohne. „Neprišla som ťa zabiť.“

„Takže je to spoločenská návšteva?“ Jazykom si prejde po kútiku úst. V očiach sa mu zablyсне, keď ich sklopí do môjho výstrihu vykúkajúceho spod jeho pevného ramena. „Vážim si tvoje gesto, ale nemám záujem. Dnes som si už užil dosť.“ Jeho pery sa jemne zvltnia. „Mala si prísť skôr, kým som mal spoločnosť. Mohli sme z toho spraviť žúr.“

Spadne mi sánka. „Vážne? Ani ja o to nemám záujem. Schovávam sa, kretén.“

Zdvihne obočie, očividne ho to zaujalo. „Pred kým?“

„Do toho ťa nič nie je. Mohol by si uvoľniť tú ruku? Nemôžem dýchať.“

„Nie. Dýchaš celkom v pohode.“

Nedýcham. Vzduch akoby zmizol. Pri každom nádychu cítim iba jeho arómu. Vonia borovicou, kožou a jemným korením. Je to úžasné. A jeho telo je ako zo sna. Veľké, široké, pevne svalnaté, bicepsy mu napínajú kožu. Stavím sa, že nahý vyzerá ešte lepšie.

„Pusť ma,“ prikážem. „Prepáč, že som ti vtrhla do izby, ale uisťujem ťa, že nie som hrozba.“

„Prečo si ozbrojená?“

„Som rančierka. Mám na zbraň licenciu.“

Skúma mi tvár, na chvíľu sa pohľadom zastaví na mojich pierkach. Aj keď mi vynecháva srdce, usilujem sa využiť jeho nepozornosť a kopnúť ho do slabín. Zareaguje bez mihnutia oka a chytí mi nohu, skôr než sa ho stihnem dotknúť. V ďalšej sekunde tupo pristanem na zadku a vrhne sa na mňa celým telom. Dlhé nohy ma pritnú k podlahe, predlaktie mi tlačí na priedušnicu. Tentoraz naozaj nemôžem dýchať.

Udieram ho do pliec, ale ani sa nepohne. Posmešne si ma premeriava.

„To nebolo od teba milé,“ zamrmle. „Útočiť rovno na rozkrok.“

Nemôžem odpovedať, pretože sa dusím. Zmôžem sa len na slabý úder, ale je to márne. Bože, je silný. Myslela som si, že som dobrá bojovníčka. Strýko ma trénoval od piatich rokov. Teraz tu ležím na chrbte úplne bezmocná a on ma drví telom.

Omyl. Predsa len môžem niečo urobiť.

Ďalšia dôležitá lekcia od strýka – v boji musíš získať výhodu akýmkoľvek spôsobom. U mužov existuje spoľahlivá cesta, ako to dosiahnuť.

„Nemôžem povedať, že tu ľutujem,“ zachripím. „Vzhľadom na výsledok.“ Hlas mi škrípe od nedostatku vzduchu.

„Výsledok?“ spýta sa podozrievavo.

„Si na mne.“

Venujem mu nepatrný, neskrývaný úsmev a v očiach sa mu mihne záblesk túžby.

„Nie je to zlá pozícia,“ dodám a podarí sa mi nasat' trochu vzduchu. „Predtým som nemala záujem, ale teraz...“

Vyzývavo pohnem bokmi.

Stuhne a pootvorí pery. Jeho boky na sekundu odpovedia na môj pohyb, mierne sa mykne.

Nato sa zarehoce.

„Pekný pokus.“ Nakloní sa bližšie k môjmu uchu a zrýchli sa mi pulz. „Sľubuješ, že si necháš ruky aj kolená pri tele, ak ťa pustím?“

„A ty?“ vyprsknem.

S úškrnom zo mňa zlezie a siahne po mojej zbrani. Postavím sa, urazene si upravím tričko a sledujem, ako skúma sériové číslo. Využijem príležitosť a konečne sa rozhlídnem po izbe, no nie je tu čo vidieť. Postelňa bielizeň je pokrčená, pravdepodobne následkom toho, čo tu predtým robil so svojou spoločníčkou. Neviem, či mám tej dievčine závidieť alebo ju vzhľadom na jeho prívetivú osobnosť skôr ľutovať.

Na nočnom stolíku leží komunikačné zariadenie, cez červené kreslo pri okne je prehodená čierna bunda a pri dverách sa nachádza pár čiernych topánok. To je všetko. Nijaké iné stopy neapovedajú, kto to vlastne je. Nevidela som ho dnes na námestí oslavovať s ostatnými, čo je zvláštne. Prečo je teda v Hamlette, ak nie kvôli Dňu slobody? Cestovatelia sem bežne nezavítajú. Všetko západne od sektora Z je pod vodou a na pobreží nie sú nijaké komunity. Zakaždým, keď sa Spoločnosť pokúsi niečo tam vybudovať, príde ďalšie zemetrasenie a zničí celé mestečko či dedinu.

Usilujem sa mu dostať do hlavy, ale je dokonale chránený. Zaujímavé. Väčšina Prvotných nemá štít, alebo ak áno, ľahko sa dá prelomiť. Znamená to, že tento muž je buď Modifikovaný, vojak, alebo civilný Prvotný, ktorý z nejakého dôvodu ovláda umenie obrany svojich myšlienok.

Pušku drží v jednej ruke, ale nemieri ňou na mňa. Len tam stojí a pozoruje ma nebezpečnými modrými očami.

„Skontroluj konečne moje sériové číslo cez komunikátor, aby

si uveril, že nie som vrahyňa, nech môžem pokračovať vo svojej existencii.“

„Alebo ťa jednoducho zabijem a budem pokračovať vo svojej existencii ja,“ precedí ten idiot.

„Och, nie, hrozne sa ťa bojím.“ Založím si obe ruky v bok. „No tak, urob to. Zastreľ ma. Aspoň sa skončí moje trápenie.“

Nakloní hlavu. „Ako sa voláš?“

Vtom na otázku odpovie niekto iný. „Wren?“

Lepšie povedané, ktosi ma hľadá na chodbe.

„Wren? Si tu ešte?“

Vojakove kroky prechádzajú okolo dvier a postupne slabnú, keď zmizne za rohom.

Neznámy ma provokuje. „Mala by si ísť, Wren. Možno sa dostaneš k vchodovým dverám, skôr než ťa frajer chytí.“

„Nie je to môj frajer a bez svojej zbrane nikam nejdem.“

Po chvíľke mi ju vráti. Drží ju za hlaveň a podáva mi ju pažbou napred.

Prehodím si popruh cez plece a vykročím k dverám. „Rada som ťa spoznala, kretén,“ zamrmlam a ani sa neobzriem.

Jeho pobavený smiech mi poštekľí lopatky.

Využijem prázdnu chodbu a zbehnem po schodoch na prízemie. Len čo dorazím k východu, opäť začujem svoje meno.

„Wren, počkaj.“

Potlačím ston. Vojak je už v polovici schodiska.

„Sľúbila si, že mi neujdeš,“ povie a pristúpi ku mne. V očiach sa mu zablyсне sklamanie.

„Prepáč.“ Nahlas si povzdychnem a vymyslím si vierohodnú lož. „Nerada sa lúčim.“

Jeho výraz zmäkne.

„Navyše naozaj musím ísť. Minulú noc nám v búrke spadol plot a strýko ma zabije, ak ho zajtra na svitaní neprídem opraviť.“

„Chcel by som ťa znovu vidieť. Možno sa mi budúci mesiac podarí vybaviť si voľno.“

„Vieš, kde ma nájdeš,“ odvetím odľahčene, pretože je veľmi pravdepodobné, že voľno dlho nebude mať. A dovtedy na mňa určite zabudne.

Dúfam.

Stále existuje riziko, že sa do mňa zblázni a nájde spôsob, ako si vymeniť službu s iným vojakom a dostať sa do môjho sektora. Až taká dobrá v posteli však nie som.

„Aké máš identifikačné číslo?“

Neochotne mu ho nadiktujem a čakám, kým ho zadá do komunikačného zariadenia. Po chvíli jemne pípne zariadenie v mojom vrecku.

Usmeje sa a odhalí jamku na líci. „To som bol ja.“

Vytiahnem prístroj a uložím si číslo. Nenávidím túto vec. Musíme ju stále nosiť pri sebe, ale venujem jej pozornosť, len keď príde hlásenie od Spoločnosti. Inak ju využívam iba na povinnú korešpondenciu so strýkom Jimom alebo s priateľmi. Pri ničom zásadnom, samozrejme. Na dôležité veci máme iné spôsoby. Nijaký Modifikovaný so zdravým rozumom by nepoužil zariadenie od Spoločnosti na komunikáciu, najmä keď sa každé slovo, hovorené alebo napísané, zaznamenáva a všetko monitorujú tímy analytikov. To isté platí aj pre našu online sieť Nexus. Hovoriť otvorene prostredníctvom týchto kanálov by bola hlúposť.

„Odprevadím ťa,“ navrhne.

Sotva vyjdeme z hostinca, začujem hlasy. Kapela hrá svižnú pieseň, ktorú nepoznám. Predpokladám, že je na zozname Spoločnosťou schválených melódii od Komunikačného úradu. Všetky médiá sa pred zverejnením občanom musia schvaľovať.

Vyjdeme na nádvorie, kde veje rovnako príjemný teplý vánok ako predtým. Vo vzduchu cítiť vôňu grilovaného mäsa a maslovej kukurice. Námestie je dnes večer celé osvetlené, plné ľudí, hudbu prehlušujú časté výbuchy smiechu.

Pri pohľade na desiatky vojakov pohybujúcich sa po okolí ma zaplaví nepokoj. Deň slobody je jediná príležitosť v roku, keď sa

mnohí z nich môžu vrátiť do svojich sektorov a stretnúť sa s rodinou a priateľmi. Väčšina z nich pôsobí neškodne, ale dnes večer je tu na môj vkus priveľa modrých uniforiem.

Kiežby sa všetci vrátili späť do mesta a nechali nás na pokoji. Nikto si tu neužíva silené úsmevy a predstieranie vrúcnosti. Dokonca aj Prvotní nenávidia generálovu tvrdú ruku a to, ako ovláda každý aspekt nášho života. Aspoň väčšine z nich sa to protiví. Samozrejme, nájdu sa aj oddaní lojálni hlupáci, ktorí by za prikývnutie toho chlapa alebo jeho prisluhovačov zradili aj vlastnú matku. Jeden taký kretén z môjho sektora dokonca svoju matku nahlásil, keď zistil, že je Modifikovaná. Takmer dvadsať rokov pred ním úspešne tajila svoje schopnosti, no stačilo jediné pošmyknutie, nepopatrný moment čítania myšlienok, keď si nestiahla rukávy, a jej jediný syn ju udal. Vraj ho povýšili a vedie vlastnú jednotku na Veliteľstve.

Aj keď to asi nie je nič v porovnaní s Modifikovanými, ktorí sa obrátia proti vlastným. Sú to sympatizanti, ktorí slúžia Reddenovi v našom hlavnom meste Svätyňa. Tí zradcovia si tam žijú ako v rozprávke. Vernosť generálovi sa nepochybne vypláca.

Moju pozornosť upúta radostný detský výkrik. Otočím sa za zvukom a neubránim sa úsmevu. Niekoľko stoviek metrov od nás sa na tráve hrá naháňačka. Dedinské deti vykrikujú a smejú sa, keď sa ich snaží chytiť chudé dievča s ohnivočervenými vlasmi.

„Wren!“ zvolá veselý hlas.

Ležérne sa k nám približuje Tana Archerová. Oči jej žiaria, líca má začervenané. Zjavne ochutnala z vlastných zásob. Jej otec Griff vedie jediný výčap na námestí.

„Už som si začínala myslieť, že si sa niekam vyparila.“ Skúmavo skáče pohľadom medzi mnou a vojakom. Aj keď sa na nás oboch uškríňa, cítim, ako sa so mnou pokúša spojiť.

Každý telepat má vlastný jedinečný štýl. V detstve mi to strýko opísal ako podstatu, prúd energie, ktorý patrí výlučne danej osobe. Takmer sa to nedá vysvetliť, ak to človek sám nezažije. Po

nadviazaní počiatočného kontaktu však tú energiu každý automaticky rozpozná, keď ho ktosi požiada o spojenie.

„Nieкто bol poriadne zaneprázdnený,“ podpichne ma Tana.

Jej hlas má v mojej hlave vždy hlbší tón než ten, ktorým hovorí v skutočnosti. Raz som sa spýtala strýka, prečo telepatické hlasy znejú inak než bežné. Odvetil: „Už si niekedy počula svoj hlas na nahrávke a pomyslela si si, že takto neznieš? Tvoje uši vnímajú vlastný hlas inak. Ak komunikujeme telepaticky, počujem tvoj hlas rovnako, ako znie tebe. Ak hovoríš nahlas, počujem ho tak, ako znie mne.“ Dávalo to zvláštnym spôsobom zmysel. „Nemala by si toľko spávať s vojakmi, drahá,“ dodá teraz Tana.

„Sú dobrí iba na to,“ poviem. Tana otočí hlavu a potlačí smiech.

Viem, že pod dlhými rukávmi jej pulzujú žily ukryté pred zvedavými očami. Na tmavej pokožke ešte viac svietia v porovnaní so svetlejšími Modifikovanými.

Ja mám na sebe tielko a nemusím sa tým trápiť. Aj na to som sa strýka neustále vypytovala, pretože ma miatli strieborné záblesky pod jeho kožou zakaždým, keď sme používali telepatiu. Prečo sa moje žily nemenia? Bola som otravné dieťa, večne som ho bombardovala otázkami. Vtedy mi nevedel dať uspokojivú odpoveď. Iba pokrčil plecami. „Ubehlo už viac než storočie a stále o nás nikto netuší mnohé veci.“

V tom spočíva problém s Modifikovanými. Nejestvuje na nás univerzálny vzorec. Áno, väčšina je typickým príkladom striebornej krvi a pri používaní schopností nám žiaria žily na rukách. Ibaže zopár z nás do toho vzorca nezapadá. Napríklad ja. Neviem, prečo to tak je. Nechcem pôsobiť namyslene, ale dodáva mi to pocit nenahraditeľnosti.

Modifikovaná, ktorá dokáže využívať schopnosti bez toho, aby to nepriateľ okamžite spozoroval, je pre Povstanie obrovskou výhodou.

Keď sa ma sieť prvý raz pokúšala naverbovať, môj strýko odmietol. Bolo to preňho neprijateľné. Wren nebude riskovať život.

Bodka. Počas dospievania to mal so mnou už ťažšie. Som tvrdohlavá. Milujem strýka Jima najviac na svete, ale rozhodujem sa sama.

Začali sme robiť misie, keď som mala šestnásť. Malé zásobovacie akcie. Odovzdávky. Náš ranč sme používali ako úkryt pre Modifikovaných, ktorých sa podarilo prepašovať z mesta alebo z baní. Vždy ma rozzúri predstava, koľkých z nás stále držia ako väzňov v pracovných táboroch roztrúsených po jednotlivých sektoroch.

„Neodchádzaš, však?“ nadhodí Tana. „Dnes večer som ťa sotva videla. Nemôžeš odísť!“

Môj vojak sa usmeje. „Hovorím jej to celý večer.“

„Musím.“ Pokrčím plecami. „Poznáš môjho strýka. Zrejme práve nervózne prešľapuje na verande a čaká na mňa.“

Ako na povel ma čosi silno štvuchne v mysli. Jimov podpis. Žiada o spojenie a ja ho vpustím.

„Je neskoro. Pod domov.“ Jeho hlas duní.

Odolám pokušeniu zagúľať očami. „Už som na ceste.“

„Zostaň aspoň na jeden tanec,“ prosí Tana.

„Naozaj nemôžem.“

Pravdupovediac, ešte chvíľu by som sa s Tanou bavila, keby na mňa vojak nebol celý večer nalepený. Ako sa volá? Tuším Max. Alebo Mark?

Vzhľadom na to, čo sme spolu robili predtým, mi je trápne spýtať sa, tak sa iba jemne dotknem jeho predlaktia. „Zlatko, bolo to fajn, ale už musím ísť.“

Tana sa opäť takmer rozosmeje.

„Zlatko?“

„Sklapni. Nepamätám si jeho meno. Max alebo Mark.“

„Volá sa Jordan!“

Aha. Bola som úplne mimo.

„Oveľa dôležitejšou otázkou je, kto je ten nádherný kretén, ktorý býva v hostinci.“ Z nášho výbušného stretnutia mi stále trochu rýchlejšie bije srdce.

„Neviem nič o nijakom nádhernom kreténovi, dnes som zbadala prichádzať len vojakov. Alebo som ho videla a zabudla som naňho. Bol to vojak?“

„Nemám potuchy, ale ver mi, na tú tvár by si nezabudla.“

Bola naozaj výnimočná. Totálne plynutie u takého somára.

„Očariť ma môže len nádherná žena, iné sa ma našťastie netýka.“

„Mám ťa odprevadiť domov?“ Jordan preruší naše tiché spojenie s nádejným výrazom.

„Netreba. Mám motorku.“

Tana odíde, aby nám dopriala chvíľu súkromia, po ktorej Jordan očividne túži.

Chytí mi tvár do dlaní. „Si tvrdohlavá,“ doberá si ma. „Daj mi aspoň pusku na rozlúčku.“ Palcom mi prejde po čelusti a priblíži sa ku mne perami.

Dovolím mu to, aj keď vo mne narastá netrpezlivosť.

Vtom nás vyruší detský vreskot.

O sekundu neskôr vypukne na námestí chaos. Príbehne k nám Tana.

„Čo sa deje?“ spýtam sa a všetci traja utekáme k zdroju kriku.

V tme rozoznám na zemi dieťa, ale vidím len chaotické mávanie rúk a kopanie nôh. Ostatné deti utekajú preč z lúky a kričia o pomoc.

„Prekliaty biely kojot!“ zahreší Tana. „Celý týždeň sa potuluje po lesoch na okraji dediny.“

Doriti. Hybrid vlka a kojota robil problémy aj u nás na ranči. Pred dvomi dňami som našla v južnom výbehu mŕtvolu jalovicu. Netuším, ako sa tá beštia dostala cez plot.

„Má ho!“ zjačí malé dievčatko na dospelých, ktorí sa zhrkli na okraji trávnika.

Ďalší výkrik, tentoraz plný hrôzy a bolesti, mi zovrie hrdlo a rozbúcha srdce. Na druhej strane lúky leží na chrbte chlapec, biely kojot je na ňom. To zviera je obrovské.

„Robbie!“ zreve učiteľka Rachel. Chlapec je jej osemročný syn.

Z nášho uhla to v tme nie je vidno presne, ale nezdá sa, že by malo zviera zuby zaborené v krku. Skôr mu hryzie do ruky a ťahá chlapca preč, dočerta.

Neváham a schmatnem svoju zbraň.

„Wren!“

Napriek Taninmu protestu spravím niekoľko krokov vpred a namierim na Robbieho a bieleho kojota. Niekoľko mužov beží cez trávu. Sú v polovici cesty, ale chlapec bude mŕtvy, kým sa k nemu dostanú.

„Nie! Zastavte ju!“ kričí v panike Rachel.

Priložím zbraň k plecu a zamierim. „Prestaň, Wren! Trafíš mi dieťa!“

Ignorujem ju a stlačím spúšť.

2. KAPITOLA

Priblíži sa ku mne vysoký bradatý muž a zmocní sa ma zlé tušenie. Kontrolór Fletcher sa dostal k chlapcovi prvý, hneď ako som zastrelila predátora. Za kontrolórom kráča niekoľko ďalších mužov, jeden z nich nesie v náručí Rachelinho syna.

„Dajte mi ho!“ vrhne sa k nim Rachel a načahuje sa po chlapcovi, ktorého oblečenie je nasiaknuté krvou. „Kde je Betta? Nájdate Bettu!“ Po lícach jej stekajú slzy.

„Nina ju už šla zobudiť,“ uistuje ju jej sestra Elsie. „Dobre to dopadne, moja. Nadýchni sa. Betta mu určite pomôže.“

Betta je naša lekárka. Rachel má čertovské šťastie, že je nablízku, pretože nie každá dedina má lekára. Obyvatelia susedného mesta musia za liečbou dochádzať k nám do Hamlettu.

S Tanou sa pretlačíme dopredu, aby sme si lepšie obzreli vzlykajúceho chlapca. Je pri vedomí a plače od bolesti, čo je dobré znamenie. Napriek veľkému množstvu krvi sa zdá, že väčšinu zranení má na ľavej ruke. Tanou pri pohľade na odtlačky zubov a kúsok kože visiaci z otvorenej rany neprijemne šklbne.

„Bude v poriadku?“ opýta sa naliehavo.

Elsie práve pritláča na chlapcovu ruku handru. „Krvácanie sa asi spomaľuje. Bude treba veľa stehov.“

Rachel sa opäť rozplače, keď si ma všimne. „Zachránila si ho, Wren. Ďakujem.“

Dotknem sa jej pleca a jemne pohladím Robbieho po pevných čiernych kučerách. „Som rada, že je v poriadku.“

Skupina sa ponáhľa k dlhému radu jednoposchodových a dvojposchodových budov, ktoré lemujú severnú stranu námestia. Obyvatelia Hamlettu tu majú všetko, čo potrebujú pre život – potraviny na prídel, krčmu, školu, tanečnú sálu, mediálne centrum aj zdravotnú kliniku. Celé naše životy sú zredukované na niekoľko štvorcových kilometrov. Nemáme tu však politikov ani policajné zložky, o ktorých sme sa kedysi učili v škole. Na rozdiel od generácií pred nami naše dediny a mestá strážia vojaci. Spravujú ich kontrolóri a zodpovedajú sa predsedom sektorov, tí zasa generálovi Merrickovi Reddenovi, nášmu láskavému vodcovi. Reddenova Spoločnosť je mimoriadne efektívny vojenský stroj. Nepotrebuje politiku ani zbytočné tituly.

Kontrolór Hamlettu sa zastaví a zdvihne na mňa obočie. „Trafila si ho priamo do oka,“ podotkne. „Pekná rana.“

Pokrčím plecami. Cítim prenikavý Jordanov pohľad.

„Nemávaj nad tým rukou,“ povie Fletcher. „Chlapca si zachránila, Wren.“

„Mám skúsenosti s predátormi, ktorí mi útočia na dobytok. Skrátka som zareagovala inštinktívne.“

„V tom prípade máš čertovsky dobré inštinkty. Odkáž strýkovi, že ťa dobre vycvičil.“

Určite mu to nepoviem. Jim by sa zhrozil, že som vystrelila v meste, aj keď išlo o záchranu života dieťaťa.

Zrazu mám nutkanie odísť. Moje nohy sa pohnú, skôr než sa stihnem rozlúčiť s Fletcherom. Tana aj Jordan idú za mnou, v jeho prípade ma to ktovieako neteší. Dočerta. Musím vypadnúť.

„Stalo sa niečo?“ nadhodí Tana ustarostene a chytí ma za ruku.

„Som v pohode, ale naozaj už musím ísť domov.“ Stlačím jej dľaň a pokračujem po prašnej ceste. „Príď nás tento týždeň navštíviť. Prevezieme sa.“

Telepaticky ešte dodám:

„Musíš ma pustiť, Tana. Inak ma nenechá ani on.“

„Prepáč. Pohovoríme si neskôr.“

Zvrtnie sa.

„Dohodnuté,“ dodá a odkráča.

Jordan ide stále za mnou až k môjmu zaprášenému starému motocyklu. Opäť sa mu zaligocú oči.

„Nikdy som nikoho nevidel tak strieľať,“ vyhlási obdivne.

„Ako som vravela, mám skúsenosti z ranča.“

„Wren, trafila si ho do oka. Bolo to takmer sto metrov. Pohyblivý cieľ. Navyše s chlapcom v ceste. Mohla si mu odstrelieť hlavu.“

Stuhnem a urazene sa naňho zamračím. Odstrelieť mu hlavu? Sotva. Istotne som lepší strelec než ktokoľvek z Jordanovej jednotky. On ani nepatrí do Strieborného bloku, kde sú najelitnejší vojaci. Tuším mi spomínal, že slúžil v Medi. Chlapíka z Medeného bloku by som porazila aj so zavretými očami. Mám sto chutí vyzvať ho na strelecký súboj.

Nie, okríkne ma zdravý rozum. To neurobíš.

Strýko do mňa od malička vtíkal jediné pravidlo – nikdy na seba neupozorňovať.

Presne to som dnes večer porušila.

Hlupaňa.

Nemala som strieľať.

„Rád by som prišiel na ranč a strieľal s tebou do terčov. Nechcem sa chváliť, ale aj ja som celkom dobrý strelec. Bola by to zábava.“

„Môj strýko neznáša návštevy,“ vyhrknem. Vzápätí mi dôjde, že som krátko predtým pozvala Tanu. Pokúsím sa lož zahľadiť. „Tana je vlastne jediná, ktorú znesie. Asi preto, lebo sme kamarátky od detstva. Je preňho v podstate ako ďalšia neter.“

„Možno raz.“ Jordan opäť pokrúti hlavou. „Bol to parádny zásah.“

Musím ho odvieť od témy svojho streleckého majstrovstva, tak sa postavím na špičky a vtisnem mu bozk na pery.

Prekvapene sa mykne, no usmeje sa. „Za čo to bolo?“

„Za nič. Dnes večer mi bolo fajn.“ Urobím krok dozadu. „Dobrá noc, Jordan.“

Vezmem čiernu prilbu zo zadnej časti motorky, nasadím si ju a pri zapínaní remienka sa vyhýbam očnému kontaktu. Po chvíli zareve motor. Odfrčím preč, no stále cítim jeho pohľad na chrbte.

Naozaj by som už nemala spať s vojakmi. Nabudúce, keď ma zase pochytí túžba, si musím nájsť niekoho iného. V dedine je pár slobodných mužov, ale Tana tvrdí, že hľadajú niečo vážnejšie. Ja nie. Mám len dvadsať. Ešte nie som pripravená oddať sa niekomu inému. Vzťahy iných ľudí mi pripadajú dusivé a videla som priveľa žien, ktoré sa prispôsobujú každému mužovmu vrtochu.

Ja sa nepodriadujem.

Pri asfaltovej ceste na konci dediny svieti v tme modrá kovová tabuľa. Biele písmená oznamujú názov nášho sektora, dediny a počet obyvateľov. Aktualizujú to každý rok, ale populácia Hamlettu sa už roky zásadne nezmenila. Reddenovi sa to páči. Tvrdí, že pred poslednou vojnou bola vážnym problémom preľudnenosť. Vraj by sme nikdy nedospeli až do takého kritického bodu, keby toľko ľudí nebojovalo o miznúce zdroje. V globálnom konflikte sa zničilo sedem kontinentov, štyri z nich sú teraz zrovnané so zemou alebo pod vodou.

Chamtivosť. Všetko pramení z nej.

V mysli ma poštekľí pozvanie a známa energia mi vyčarí úsmev. Len čo prijmem spojenie, ozve sa mi v hlave hlboký hlas.

„Ešte si vonku?“

Odpovedám rýchlo. „Nie. Idem domov.“

„Dočerta. Už si mu stihla zlomiť srdce? Si ako blesk.“

„Sklapni. Akoby si ty nelámala srdcia každú noc.“

„Žijem v celibáte.“

„Ha-ha!“

„Večne sa mi smeješ. Nerob to.“

„Tak prestaň trepať sprostosti.“

Nie je to Wolfov štýl. Nikdy nemal filter. Večne flirtuje, hoci s tým vlastne začal až v dospelujúcom veku. Jedného dňa sme boli dve deti, ktoré sa rozprávali o detských veciach, a na druhý deň sme už rozoberali svoje milostné životy. Je to trochu čudné, keďže sme sa nikdy nestretli.

Spojila som sa s ním ako šesťročná a dodnes si pamätám nadšenie pri prvom počutí jeho hlasu. Bolo teplé letné ráno. Hrala som sa na lúke pred malým domčekom, ktorý nám postavil strýko Jim. V Temnozemi sú miesta, kam preniká slnko, aj keď len na chvíľu, a naša lúka bola jedným z takých útočísk. Každý deň sme tam mali päť alebo šesť hodín koncentrovaného slnečného svetla, kým sa opäť nepresunula hmla a nezahalila nás do tmy. V to ráno som bežala za Jimom celá rozochvená od radosti.

„Strýko!“ vykrikla som. „Mám kamaráta!“

Jim zareagoval podozrievavo ako zvyčajne. Neviem, prečo som dúfala v niečo iné. „Akého kamaráta?“ dožadoval sa a zdvihol pohľad od nového trámu, ktorý práve brúsil. V tom roku začal stavať vyvýšené chodníky ponad čierne jamy s pohyblivým pieskom, aby sme sa po nich mohli jednoduchšie pohybovať na lov. Počas našich výprav som po tých trámoch zvykla tancovať.

Po oznámení, že si k mojej mysli našiel cestu nejaký chlapec a pozdravil ma, sa so mnou Jim vôbec netešil. Schmatol ma za sveter a zašal päť do drsnej vlny. Neskôr, keď som bola staršia, priznal, ako ho to vtedy vystrašilo. Vždy sa vraj bál, že sa niečo také stane. Spontánne napojenia sú u telepatických detí bežné. Najmä malé majú nad svojimi schopnosťami slabú kontrolu. V to ráno na lúke však vyzeral viac nahnevane než vydesene. Prikázal, že už nikdy nesmiem s hlasom v hlave hovoriť.

Spomienka vo mne znovu vyvoláva známy príval viny. Sľúbila som, že spojenie s tým zvedavým chlapcom, ktorý bol len o pár rokov starší než ja, ukončím. Lenže keď vyrastáte vo svete tmy s mrzutým poručníkom a nemáte nablízku nikoho vo svojom veku, privítate akéhokoľvek spoločníka, aj keď s ním komunikujete len vo svojej hlave.

Nešla som úplne proti strýkovým prianiam. Keď sa chlapec ozval opäť a ja som spojenie s pocitom viny prijala, dala som jasne najavo, že mu nemôžem povedať svoje meno. „Je to hlúpe,“ zahundral, keď som mu vysvetlila, že to mám zakázané. Aspoň sme si vymysleli krycie mená. Ja som si vybrala Daisy, pretože sedmokrásky boli moje obľúbené kvety. On si vybral Wolfa, lebo mal rád vlky.

Viem, že som ho vtedy mala doslova vyhodiť z mysle, ale bola som nesmierne osamelá. S Jimom sme žili na mieste, kde bolo len pár hodín slnečného svetla a veľa desivých vecí, ktoré nás chceli zabiť. Wolf mi bol vtedy neoceniteľnou spoločnosťou. Vlastne stále je, hoci si zo mňa uťahuje, že lámam srdcia.

„Aký večer si mala?“ nadhodí teraz. „Potrebujem žiť prostredníctvom teba. Mám to tak už pár mesiacov.“

Prekvapuje ma to. Vždy sa tým samolúbo vychvaľuje, preto som si myslela, že je u žien obľúbený.

„Ako to?“

„Som zaneprázdnený.“

„Preto si bol v poslednom čase tak ticho.“ Týždne som o ňom nič nepočula, až kým sa mi dnes večer z ničoho nič neozval.

Nepýtam sa, čo ho zamestnáva, ani on by nevyzvedal. U Modifikovaných je to tak. Nejestvuje medzi nami úplná dôvera. Ani Jim, ktorý riskoval život pre mňa a mojich rodičov, teoreticky jediný človek, ktorému by som mala bezvýhradne veriť, odo mňa nedostáva sto percent. Inak by dávno vedel o Wolfovi.

„Bolo to fajn, no ku koncu sa začal správať priveľmi naliehavo. Neustále ma prosil, aby sme sa opäť stretli. Vlastne sa mu nečudujem. Som mimoriadna.“

Wolf sa zarehoce. „Arogantná mrcha.“

Aj ja sa zasmiejem, no humor ma rýchlo prejde, keď si spomeniem na Jordanovu úprimnú túžbu.

„Neprekáža ti to niekedy?“ spýtam sa Wolfa.

„Čo?“

„Klamanie Prvotným. Tým, s ktorými spíš. Alebo kamarátom zo školy. Kolegom z práce. Tým dobrým. Máš z toho niekedy zlý pocit?“

Nastane ticho.

„Niekedy,“ prizná. „Lenže občasné výčitky sú lepšie než druhá možnosť. Alebo tretia či štvrtá. Nikdy nevieš, ako Prvotní zareagujú, keď zistia, že ich milenec, spolužiak alebo kolega má striebornú krv.“

Má pravdu. V lepšom prípade sa zhrozia, ale dajú sa presvedčiť, aby totožnosť striebrokrvného udržali v tajnosti. Najpravdepodobnejšie však je, že ho udajú a prídu sa pozrieť na jeho popravu. Dokonca zatlieskajú, keď vystrelí popravná čata Veliteľstva.

„Prečo sa na to pýtaš, Daisy? Žerie ťa, že si dnes večer klamala svojmu vojakovi?“

„Nie úplne. Trochu ma trápi, že nikdy nezistí, kto som. Netuší, že strávil celý večer so ženou, ktorú nikdy nemôže skutočne spoznať. Niekedy si želim, aby ľudia vedeli, aká som.“

„Ja ťa poznám.“ V mojej mysli hovorí chrapľavo. „Počíta sa to?“

Stisne mi srdce a prehltne hrču emócií. „Áno.“ Zase preglgnem. Potrebujem odľahčiť atmosféru. „Musím sa sústrediť na jazdu. Telepatia a šoférovanie nejdú dokopy.“

„Nie je to pravidlo.“

„Keby mal Redden možnosť, bolo by.“

Keby náš vážený vodca mohol, telepatiu by nadobro vymazal, pretože by sme boli všetci mŕtvi. Takmer sa mu podarilo vyhladiť nás počas takzvanej Čistky striebrokrvných pred dvadsiatimi piatimi rokmi, skôr než ovládol Kontinent. Jeho muži vytiahli z domov desiatky tisíc Modifikovaných a popravili ich. Nenávidí nás.

Smutné je, že prevrat by nebol úspešný, keby s ním nesúhlasilo množstvo ľudí. Vraj nie sme normálni. Považujú nás za odporných a naše schopnosti za neprirodzené, hoci to, čo dokážem so svojou myslou, je pre mňa rovnako prirodzené ako dýchanie.

Pri dlhej príjazdovej ceste vedúcej na náš pozemok spomalím. Čoskoro sa mi naskytne pohľad na ranč, starý dvojúrovňový dom a niekoľko hospodárskych budov roztrúsených na ploche väčšej, než so strýkom potrebujeme. Zato naše dve stovky kusov dobytká rozsiahly priestor ocenia.

Strýko Jim mal skvelé kontakty, keď sme sa vynorili z Temnozeme, a podarilo sa mu zabezpečiť nám prvotriedne miesto, dokonca v najlepšom okrsku. Povstanie Jimovi prialo, jeho odbojové činy pod menom Julian Ash boli početné a efektívne. Bohužiaľ, práve tie z neho spravili kľúčový cieľ pre Veliteľstvo. Bude mať terč na chrbte do konca života.

Hustá tma iba so slabým svetlom solárnej lampy na verande, ktoré ma sprevádza domov, mi pripomína Temnozeme. Večnú noc. Je to čudné, ale občas mi chýba. Bolo to jednoduchšie obdobie.

Tri roky boja o prežitie. Jednoduché! Moje podvedomie sa mi vysmieva.

Uznávam, bolo to ťažké. Aj vyčerpávajúce, samozrejme. Neustále sme museli byť v strehu. Raz som spadla z jedného z Jimových trámov do čiernej jamy a rýchlo by som sa utopila, keby tam Jim nebol a nevyťahol ma. Pre malé dievčatko to bolo desivé miesto.

„Prečo si bola tak dlho preč?“ spýta sa strýko, keď vojdem do domu.

Sedí vo svojom ošúchanom koženom kresle a popíja syntetickú whisky. Večne frfle, že syntetický alkohol sa nemôže rovnať pravému. Ja som čistý alkohol nikdy nechutnala, takže to neviem posúdiť.

„Nemusel si na mňa čakať.“

„Nemusím robiť nič, čo nechcem.“ Tmavohnedými očami sleduje každý môj pohyb, keď veším zbraň na háčik pri dverách.

„Aká bola oslava?“

Váham, koľko mu povedať. Nakoniec sa rozhodnem pre pravdu, lebo obaja vieme, že by ma okamžite prekukol, keby som sa pokúsila klamať.

„Nehnevaj sa,“ začnem.

„Doriti, Wren,“ zavrčí.

„Vravela som, že sa nemáš hnevať.“ Pristúpim k jeho kreslu a založím si ruky na hrudi. „O nič veľké nejde, prisahám. Podľa mňa uznáš, že som urobila správnu vec. Keby som nekonala, Robbie by bol mŕtvy.“

„Kto je Robbie, dopekla?“

Jim nenadväzuje priateľstvá s obyvateľmi Hamlettu. Je samotár. A trochu aj kretén. Ostatní dedinčania ho považujú za nespoľočenského somára, ktorý sa objaví párkrát do mesiaca, aby niekoho pretiahol alebo si kúpil whisky v obchode u pána Paula. Ak má občas lepšiu náladu, zájde sa najesť a vypiť si do krčmy. Vtedy od neho veľa zdvorilostí nečakajte. Napriek jeho priezvisku si od neho vypočujete skôr *vypadni* než *ahoj*. Myslím si, že niekto z Povstania mu do novej identity naschvál pridal priezvisko Darling, teda miláčik, aby ho dráždil.

Je však lojálny. Ku mne. Aj k priateľom z Povstania. Ak má niekoho rád a dôveruje mu, pôjde aj na koniec sveta, aby ho ochránil. Doslova. Vzal ma do zasranej Temnozeme, aby ma udržal v bezpečí.

Zato tí, ktorých rád nemá alebo ktorým neverí, by sa od neho mali držať čo najďalej. Je ostrejší než kaktus, ktorý nám rastie za domom.

„Robbie je syn Rachel Solwayovej a takmer ho roztrhal biely kojot. Rovnaký, čo obťažoval aj nás.“

„Prekliata otravná beštia.“

„Vyhladovaná beštia. Vtrhol na oslavu, tak som ho zabila.“ Zneistiem, keď Jim prížmúri oči. Pridobre ma pozná. „Bol to pôsobivý zásah.“

Zamračí sa. „Do akej miery?“

„Okomentoval ho kontrolór. Vraj si ma dobre vycvičil.“

„Wren.“ Vysloví moje meno, akoby to bola nadávka.

„Prepáč! Mala som toho chlapca podľa teba nechať zomrieť?“

„Áno.“

„Ako si nechal zomrieť ty mňa?“ podpichnem.

„Sľúbil som tvojim rodičom, že ťa nenechám zomrieť. To je iné.“

„Čo ak som sľúbila Rachel, že nenechám zomrieť jej syna?“

Dobre, sľub som dala tri sekundy po príchode tej potvory, ale aj tak som ho splnila.“

„Nechcem, aby si pri...“

... ťahovala na seba pozornosť,“ dokončím zaňho. „Áno. Chápem, ale som dospelá a viem sa o seba postarať. Ak si náhodou zabudol, pracujem pre sieť.“

Cynicky sa uchechtne. „Nepracuješ pre nich. Urobila si s nimi len pár menších akcií. Nič to neznamená.“

Pobúrene otvorím ústa, no predbehne ma.

„Nikdy si nebola v boji. Nemusela si prežívať v meste.“

„Zvládla som horšie veci,“ namietam.

„Omyl. Tam dole je hadie hniezdo. Nesmieš tam stratiť ostražitosť. Ani na sekundu.“

„Mám výhodu,“ pripomeniem mu a vystriem odhalené ruky. Snažím sa pritom nevyzeráť priveľmi samolúbo. Prepnem na telepatiu, aby som to dokázala. „Vidíš? V mojich žilách sa nič nedeje. Môžem pôsobiť v meste bez toho, aby ma odhalili.“

„Hej. Až kým náhodou nezačneš ovládať. Ako sa z toho vykecáš?“

Pri pripomienke si podvedome siahnem na bok. Reflex. Za popáleninu vďačím mužovi pred sebou. Svojmu opatrovníkovi. Človeku, ktorý ma má chrániť.

Zabolelo to. Stále si pamätám zápach spálenej kože. Urobil to pre moje dobro, dnes už viem, ale to neznamená, že mu to trochu nevyčítam.

„Nepreháňaj. Nespravila som to už roky,“ zamrmlm.

Nemýli sa. Zvyčajne to prichádza nečakane. Dlhو sme tvrdo trénovali, aby sme to ovládali, ale bez úspechu. Netuším, ako to vlastne robím. Prvý raz som ovládla Jima, keď som mala sedem. Dovtedy sme na našej čistinke trénovali hodiny, dni, mesiace. Každé ráno sme sedeli oproti sebe, nôž ležal v tráve pri ňom. Mala som otvoriť cestu, prebojovať sa do jeho mysle a prinútiť ho, aby nôž zdvihol. Zdvihni nôž a prerež si dlaň.

„Zopakuj to, Wren,“ prikázal mi v to ráno.

Poslúchla som. Dookola v mysli. Zdvihni nôž, zdvihni nôž. Jeho ruka sa však ani nepohla.

Nakoniec som sa rozfňukala. „Už to nechcem robiť. Prosím.“

„Musíš. Potrebuješ sa naučiť, ako tú silu ovládať.“

„Prečo?“

„Lebo ťa zabijú, keď zistia, že ju máš.“ Jim nikdy nechodil okolo horúcej kaše, ani pri rozhovore s vystrašeným malým dievčatkom. „Skús to povedať nahlas,“ poradil. „Počul som, že to niekedy pomáha.“

Použila som teda svoj hlas. „Zdvihni nôž, zdvihni nôž.“

Stále dookola. Bola som frustrovaná a nahnevaná z nekonečného trénovania, môj mozog hučal čoraz hlasnejšie, až kým mnou konečne neprebehla vlna energie.

Vtedy Jim siahol po noži a preťal si dlaň. Tak ma to vystrašilo, že som utekala do našej chatrče a nevyšla som z nej niekoľko hodín.

„Stále plánuješ ísť cez týždeň do sektora T?“ spýtam sa, aby som zmenila tému. Mám už dosť kázania. Od strýka dostanem aspoň jedno za deň a dnešnú dávku sme si už odkrútili ráno, keď ma sfúkol, že som zabudla vyčistiť Kelley box.

„Zrejme pozajtra. Daj mi vedieť, či ti mám niečo vyzdvihnúť.“

„Dobre, vďaka. Neopováž sa odísť bez rozlúčky.“

„Nikdy,“ odvetil chrapľavo a moja podráždenosť z jeho kázania je razom preč.

Keď som mala desať, zmizol na týždeň na misiu s Povstaním. Skrátka odišiel bez slova. Zavolať k nám na ranč Taninho otca,

aby so mnou zostal, a po pár dňoch sa vrátil. Vôbec nechápal, prečo sa naňho hnevám. Celý deň pretrpel moje trucovité mlčanie a potom mi slúbil, že už nikdy viac neodíde bez rozlúčky.

Jim je tvrdý chlap, ale viem, že ma má rád. Som si istá, že takýto život si nepredstavoval. Pred pätnástimi rokmi sa zmenil z tridsaťročného plukovníka Veliteľstva na prenasledovaného dezertéra zodpovedného za päťročné dievča. Musel všetko opustiť. Kariéru, domov, priateľov. Urobil to. Pre mojich rodičov. Pre mňa.

„Dobre. Idem spať.“ Vstane z kresla. „Dobrá noc, vtáčatko.“

Oslovenie mi vyčarí úsmev. „Dobrá noc.“

Vo svojej izbe sa umyjem a prichystám sa do postele. Nezaspávam s myšlienkami na vojaka, s ktorým som strávila večer, ale na zvodného drsného cudzinca z hostinca.

Za svitania zamierim do stajne osedlať svoju jemnú kobylu appaloosu. Mohla by som ísť aj terénnym vozidlom, bolo by to rýchlejšie, ale chcem si užiť čas s Kelley.

„Ahoj, kráska,“ prihovorím sa jej a prejdem rukou po jej škvrtnej srsti. Má nádherné tmavohnedé a biele vzorce, v jej veľkých tmavých očiach sa odráža môj usmiaty výraz. „Pripravená na opravu plotu?“

Kelley si odfrkne. Beriem to ako súhlas, vysadnem a s uvoľnenými koženými opratami ju nasmerujem od stajní na cestičku.

Najhoršou časťou života na ranči sú otravné práce. Aj keby som veľmi chcela, nemôžem celý čas jazdiť na Kelley a kúpať sa v potoku. Mám roboty vyše hlavy s kŕmením, čistením stajní, dopĺňaním napájadiel. A toto sú príjemné povinnosti. Opravovanie plotov priam neznášam, pritom patrí k najdôležitejším úlohám. Vďaka plotom sú naše kravy vnútri a predátori vonku.

S Kelley vyrazíme na severnú pastvinu, tam zosadnem a nechám ju spásť trávu. Medzitým pohľadám poškodený úsek oploštenia, o ktorom hovoril strýko. Pomocou napínača natiahnem

dve puknuté časti drôtu a spojím ich sponou. Následne prekontrolujem každý centimeter plota, aby som si bola istá, že nikde nie je nijaká diera, cez ktorú by sa mohli dostať biele kojoty k nášmu stádu.

Práve si dávam dolu hrubé pracovné rukavice, keď so mnou nadviaže spojenie strýko Jim. O sekundu neskôr mi myseľ zaplaví jeho varovanie. „Nechod’ domov. Drž sa ďalej.“

Okamžite sa napriamim. „Prečo? O čo ide?“

„Je tu Veliteľstvo,“ odvetí ponuro.

Srdce sa mi rozbúši rýchlejšie. Prečo je u nás doma Veliteľstvo? Vždy nás pred kontrolou varujú.

Rozbehnem sa ku Kelley a pokúšam sa skontaktovať s Tanou, no nepúšťa ma. Buď spí, je mŕtva, alebo ma ignoruje. Stavím sa, že spí. Včera poriadne nasávala.

„Strýko Jim? Si v poriadku? Idem domov.“

„Ani náhodou. Zostaň tam, kde si.“

Jasné, na to rovno zabudni.

Vyšvihnem sa do sedla a zamlaskám jazykom, aby sa Kelley pohla. Zaváha, tak jemne zatlačím lýtkami a ženiem ju do cvalu.

Nesmerujeme späť na ranč po rovnakej ceste, ktorá by nás úplne odkryla. Prichádzame z vyššie položenej strany, zastavujeme pri skalnom výbežku vysoko nad južným pasienkom, kde sa práve pasie stádo. Mám odtiaľ dokonalý výhľad na dom. Je vzdialený niekoľko stoviek metrov, ale Modifikovaní majú perfektný zrak. Nepotrebujeme otravné záležitosti ako napríklad okuliare.

Zosadnem, prikrčím sa ku kraju skál a nenápadne vykúkam. Vidím nákladiaky. Dva olivovozelené s čierno-strieborným znakom Veliteľstva namalovaným na dverách. Pri pohľade na strýka Jima mi zovrie srdce.

Má na sebe flanelovú košeľu s dlhými rukávami a obvyklé vyblednuté rifle. Kľučí v prachu, jeho kovbojský klobúk leží o pár metrov ďalej. Uniformovaný muž s odznakom dôstojníka na pravom rukáve mu tlačí hlaveň pištole na čelo.

„Vidím ťa. Vidím ich. Prečo sú tu?“ Kolená mám slabé ako dych.

„Prišli, aby ťa videli strieľať.“

Hrôza ma zasiahne ako úder. Môžem za to ja?

Letmo preletím pohľadom po vojakoch. Ďalší štyria stoja za tým, ktorý velí, sú nehybní ako sochy. Stiahne mi žalúdok, keď zbadám, že jeden z nich je Jordan.

Je to moja vina. Ja som to spôsobilá. Včera v noci som trafila nemožný cieľ, upriamila som na seba pozornosť a teraz Veliteľstvo mieri zbraňou na hlavu môjho strýka.

Mám pušku. Môžem ich zložiť, postrieľať ich. Zúfalstvo mi uviazne v hrdle. Viem, že sa nedá zneškodniť všetkých piatich bez toho, aby aspoň jeden nestlačil spúšť a nevystrelil Jimovi mozog. „Čo mám robiť?“

„Nájdí Griffa,“ prikáže strýko. Jeho dlhé rukávy zakrývajú, že so mnou komunikuje. „Postará sa o teba.“

Prehltnem výkrik zúfalstva, keď dôstojník voľnou rukou chytí Jima za chumáč svetlých vlasov dlhých po plecía. Prudko mu zakloní hlavu dozadu a so znechutením naňho niečo vyštekne. V chladných očiach má dôverný výraz. Jeho tvár, gestá... všetko kričí: *Viem, kto si.*

S roztrášenými rukami sa opäť spojím s Jimom.

„Vedia, že si Julian Ash?“

„Áno.“

Viac už nedodá. Hodia ho do zadnej časti auta a odvezú preč.